

AKNANTIS SNEGAS

*Islandiško
detektyvo karalius.
Göteborgsposten*

RAGNAR
JÓNASSON

baltos lankos

Ragnar Jónasson

Akinantis sniegas

romanas

Iš islandų kalbos vertė Vaida Jankūnaitė

baltos lankos

Prologas

Siglufjorduras,
2009 m. sausio 14 d., trečiadienis

Raudona spalva rėžė tylą it riksmas.

Žemė buvo nuklota sniegu, tokiu baltutėliu, kad beveik pergalėjo žiemos vakaro tamsą. Dangiško skaistumo sniegu. Nuo pat ryto snaigės, didelės ir sunkios, oriai leidosi žemėn. Apie vakarienę liovėsi ir nuo tada nebesnigo.

Lauke beveik nebuvo žmonių, dauguma miestelio gyventojų sėdėjo namie, jiems pakako mėgautis oru pro langą. Nors gali būti, kad kai kurie nutarė saugiai likti viduje dėl anos mirties teatro trupėje. Netruko pasklisti pasakojimų ir nuotaika ėmė darytis slogi, nors paprastai miestelyje vyraudavo ramybė. Pro šalį sklendžiantis paukštis nebūtų pastebėjęs nieko neįprasta – nei ore tvyrančios įtampos, nežinios, netgi baimės – nebent šių akimirką būtų praskridęs virš vieno nedidelio užpakalinio kiemo miesto centre.

Kiemą supantys didingi medžiai puikavosi gražiausiais žiemos apdarais; tamsoje galėjo įgauti tikrai šiuurpius pavidalus, bet dabar buvo panašesni į juokdarius nei milžinus trolius, balti nuo galvos iki kojų, žaismingi ir lengvi – nors kai kurias šakas lenkė sunkus sniegas.

Nuo jaukių namų sklido maloni šviesa, pagrindines gatves apšvietė žibintai. Užpakalinis kiemas nebuvo visiškai paskendęs tamsoje, nors buvo jau gana vėlus vakaras.

Miestelį sergintys kalnai šįvakar buvo baltutėliai. Atrodo, kad pastarosiomis dienomis savo užduoties neatliko – į miestelį įsėlino kažkas keista, grėsminga. Kažkas beveik nematomas – iki šio vakaro.

Ji gulėjo kiemo viduryje – lyg sniego angelas.

Iš tolo atrodė rami.

Rankos ištiestos į šonus. Mūvėjo nunešiotus mėlynus džinsus, o nuo liemens nuoga. Ilgi plaukai ant sniego priminė vaiką.

Sniegas neturėtų būti toks raudonas.

Prie jos kūno susikaupė kraujo balutė.

Oda blyško gąsdinančiu greičiu, balo kaip sniegas, tarsi bandydama atsverti tą šaižų raudonį.

Lūpos pamėlo. Ji tankiai kvėpavo.

Akys dar atmerktos.

Atrodė, kad žvelgia į tamsų dangų.

Ir tada staiga akys užsimerkė.

1 skyrius

Reikjavikas,
2008 m. pavasaris

Lauke tebebuvo šviesu, nors jau tuoj vidurnaktis. Dienos vis ilgėjo. Šiuo metų laiku atrodė, kad kiekviena nauja diena, šviesesnė nei vakarykštė, atsineša ir šviesesnės ateities viltį. Ario Touro Arasono gyvenime irgi buvo šviesu. Kristina, Ario mylimoji, pagaliau atsikraustė į jo butuką Aldos gatvėje. Nors tai tebuvo formalumas. Ji nakvodavo čia daugumą naktų, išskyrus prieš pat egzaminus, tada dažnokai likdavo pas tėvus ramiai paskaityti, užtrukdavo iki išnaktų ir jau nebespėdavo ateiti.

Kristina žengė į miegamąjį, ką tik iš dušo, apsisiautusi rankšluosčiu liemenį.

– Dieve, kaip pavargau – kartais visai nesuprantu, kodėl pasirinkau tą sumautą mediciną.

Aris atsigręžė nuo nedidelio rašomojo stalelio miegamajame.

– Būsi nuostabi gydytoja.

Ji atsigulė skersai lovos, ant antklodės, ir pasirąžė. Šviesūs plaukai ant balto užvalkalo atrodė lyg aureolė.

„Kaip angelas“, – pagalvojo Aris, stebėdamas, kaip ji ištiesia rankas, o tada švelniai jas braukia atgal sau prie šonų.

Kaip sniego angelas.

– Ačiū, brangusis. O tu būsi nuostabus policininkas. – Tada pridėjo: – Bet galėjai pirma pabaigti tą teologiją.

Puikiai tą žinojo, nereikėjo priminti. Pirma buvo filosofija – aną metė, tada teologija. Metė ir šią, o galiausiai užsirašė į Policijos mokyklą. Ariui niekaip nepavykdavo žmoniškai įleisti šaknų, jis vis ieškodavo kažko ypatingo, kažko jaudinančio. Turbūt stojo į teologiją tiesiog dėl iššūkio kažkokiam dievui, kuris, kaip vis dėlto buvo įsitikinęs, neegzistavo. Dievui, kuris iš jo, trylikamečio, atėmė normalią paauglystę – kai mama mirė, o tėvas skradžiai žemę prasmego. Šiek tiek ramybės atgavo tik sutikęs Kristiną ir galiausiai prieš dvejus metus išsiaiškinęs, kur pranyko tėvas. O tada į galvą įlindo idėja stoti į Policijos mokyklą. Tikrai bus geresnis policininkas nei kunigas. Be to, šie mokslai gerokai pataisė fizinę formą. Dabar buvo tvirtesnių pečių nei kada anksčiau, kilnojo svarmenis, plaukiojo ir bėgiojo – dieną naktį tūnodamas prie teologijos tomelių tikrai nebuvo tokios geros būklės.

– Taip, žinau, – atsakė, truputį susierzinęs. – Nemečiau teologijos visai – tik pasidariau trumpą pertrauką.

– Reiktų paskubėti pabaigti, kol galvoje viskas dar šviežia – pasimokius metus ar dvejus ir sustojus, paskui sunku grįžti, – tarė ji.

Bet Aris žinojo, kad ji to savo kailiu nepatyrusi. Pati visad pabaigdavo, ką pradėjusi. Be vargo laikė medicinos egzaminą po egzamino, niekas jai negalėjo pakišti kojos – tuoj baigs penktą kursą iš šešių. Bet jis nepavydėjo, tik didžiavosi. Be to, nors apie tai dar nesikalbėjo, numanė, kad anksčiau ar vėliau abiem turbūt reikės kraustyti į užsienį, kur ji stos į rezidentūrą.

Ji pasikišo po galva storą pagalvę ir pasisuko į Arių.

– Tau netrukdo, kad rašomasis stalas miegamajame? Nesidaro šitas butukas gerokai per mažas?

– Per mažas? Ne, man kaip tik – visai nenoriu keltis iš miesto centro.

– Na, nėra kur skubėti. – Ji atsilošė, galva susmego į pagalvę.

– Šitas butas mudviem tobulo dydžio. – Aris atsistojo. – Tiesiog truputį glaudžiau susispausim. – Prisėdo ant lovos, atitraukė rankšluostį, atsargiai ant jos prigulė ir giliai pabučiavo. Ji atsakė į bučinį, apglėbė jam pečius ir prisitraukė arčiau.

2 skyrius

Kaip jie galėjo pamiršti ryžius?

Įniršusi griebė telefoną ir surinko numerį mažos indiškos užkandinės, įsikūrusios gatvelėje už kampo, penkios minutės kelio nuo jų didelio privataus namo. Žavaus raudonų plytų dviaukščio su oranžiniu stogu, dideliu garažu ir jaukiu balkonėliu virš jo – didelės šeimos svajonių būsto. Pora vis dar negalėjo juo atsidžiaugti, nors vaikai jau palikę šeimos lizdą, o pačių netrukus laukė pensija.

Lūkuriuodama, kol kavinėje pakels ragelį, stengėsi nusi raminti. Taip nekantravo atsisėsti priešais televizorių, įsijungti smagią penktadienio vakaro laidą ir skanauti dar karštą vištieną su ryžiais. Šįvakar namie bus viena, vyras žada skristi iš komandiruotės naktiniu reisų, tad grįš tik iš ryto.

Visų blogiausia, kad ta indiška užkandinė nepristato į namus, tad ji jau įsivaizdavo, kaip turės vėl lįsti į lauką parsinešti tų ryžių, kol likęs maistas šals. Sumauta nesąmonė. Nors lauke šilta, tai gal ir malonu pasivaikščioti.

Galiausiai, po geros valandėlės, atsiliepė – labai užsiėmę. Ji puolė tiesiai prie reikalo ir pasiskundė, kad pamiršti jos ryžiai. Pardavėjas akimirka sudvejojęs atsiprašė, tarė, kad ji, be abejonės, gaus savo ryžius, ir paklausė, kada ateitų jų pasiimti,

gal rytoj? Tramdydama pyktį ji tēškė, kad nori pasiimti ryžius tučtuojau, ir bemat išskubėjo laukan į vakaro tamsą.

Kai po dešimties minučių grįžo namo – su ryžiais maišiuke tobulam ramiam vakarui su skaniu maistu – ilgiau nei įprastai rankinėje graibė rakto. Tik įkišusi raktą į spyną pajuto šalimais kažką svetimą – kažkas ne taip.

Bet buvo per vėlu.